

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

FIONA DAVIS
PALATUL
MAGNOLIA

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

FIONA DAVIS

THE MAGNOLIA PALACE

Copyright © 2022 by Fiona Davis

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Dutton,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin
Random House LLC.

© HUMANITAS FICTION, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAVIS, FIONA

Palatul Magnolia / Fiona Davis; trad. din engleză și note
de Sînziana Dragoș. – București: Humanitas Fiction, 2023
ISBN 978-606-097-297-6

I. Dragoș, Sînziana (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

În amintirea lui Ed Berkeley

CAPITOLUL UNU

New York, 1919

Pe jumătate goală, cu o mână ridicată ca o balerină, cu cealaltă atârnându-i ușor pe lângă corp, Lillian Carter socotea în minte cât mai putea să amâne plata chiriei în timp ce proprietarul se afla la închisoare. Dacă domnul Watkins ar fi eliberat imediat, ar trebui să se ferească să dea ochii cu el până când reușea să strângă suficienți bani ca să-i plătească chiria pentru apartamentul de două camere din blocul dărăpănat, cu cinci etaje, cu locuințe sărăcăcioase, de pe Sixty-Fifth Street. Ceea ce nu era deloc ușor, căci domnul Watkins și soția lui locuiau la etajul întâi. Partea bună era că, foarte devreme în dimineața aceea, cei doi soți se certaseră groaznic, țipetele lor potolindu-se abia după mai bine de trei sferturi de oră. Puțin mai târziu, când pleca la lucru, Lillian se întâlnise cu niște polițiști care urcau treptele de la intrare. Poate că, de data aceasta, o să-l închidă pe nesuferitul acela vreo câteva zile, ca să se învețe minte. Nu că i-ar fi păsat câtuși de puțin de nevastă-sa aia îndesată și urâtă ca un bulldog. Doamna Watkins o detestase de la bun început, mai ales după ce aflase cu ce se îndeletnicea Lillian.

— Angelica, ți-a căzut toga... din nou!

Domnul Rossi s-a oprit cu o daltă de lemn într-o mână și cu o cârpă în cealaltă. Deși poza de șase ani pentru artiști, Lillian nu se obișnuise încă să fie strigată cu pseudonimul ales de mama ei, Kitty, ca să apere reputația familiei, ceea ce era

de tot râsul. De parcă ar fi provenit din familia Astor sau dintr-alt neam mare. Lillian și-a tras toga de mătase peste umăr în așa fel încât să lase la vedere doar un sân dezgolit. Materialul era lunecos și nu stătea cu nici un chip.

Domnul Rossi lucra repede, și torsul de lut din fața lui era aproape gata. Probabil că era ultima ei zi de lucru și poza doar de o oră. Până acum făcuse șaptezeci și cinci de cenți. Ceva mai mult de un cent pe minut. Îi venea să-și dea palme că nu ceruse mai mult. În februarie, pe patul de moarte, Kitty îi spusese să nu cumva să ceară mai puțin de un dolar pe oră – aceasta fiind doar una dintre cele zece-douăsprezece îndrumări pe care abia i le-a putut rosti printre accesele de tuse, de parcă ar fi încercat să adune toate sfaturile părintești înainte de a se prăpădi. Lillian ar fi trebuit să și le fi notat, dar era prea prinsă să îi facă ceaiuri și să o înfășoare în pături, să cheme mereu doctorul, care era prea ocupat cu alți bolnavi de gripă spaniolă, ca să mai vină și la ele.

— Angelica, te-am rugat...

Toga alunecase din nou.

— E frig aici. Tremur toată și de aceea cade mereu. N-ați putea să faceți focul?

Ochii negri și bulbucați ai domnului Rossi erau accentuați de sprâncenele groase, dar prăpădita lui voce ascuțită îi risipea orice încercare de a fi amenințător.

— Nu am cu ce să-l aprind. E doar întâi octombrie, nu e frig deloc.

— Sigur că nu e... dumneavoastră sunteți îmbrăcat.

— Îmi pare rău, Angelica. Vrei să faci o pauză?

De o săptămână, când bătuse la ușa atelierului lui, întrebându-l dacă nu avea nevoie de un model, sculptorul fusese din cale afară de politicos. Rămăsese cu gura căscată, recunoscând-o pe dată, iar ea intrase dându-l la o parte și vorbind neîntrerupt, până când el a acceptat s-o lase să-i pozeze. Cum închiriasse de puțin timp studioul din cunoscuta clădire Lincoln

Arcade din Upper West Side, nu apucase să afle de la chiriașii mai vechi că, la venerabila vârstă de douăzeci și unu de ani, Lillian era trecută de-a binelea.

— Nu, nu am nevoie de pauză. Mi-e bine, a răspuns ea, gândindu-se că avea noroc că găsisese slujba aceasta, a doua pe care o primise din luna februarie, ceea ce reprezenta o veșnicie în lumea artistică a New Yorkului.

Dar, în loc să-și vadă înainte de lucru, domnul Rossi și-a șters mâna pe șorț și s-a apropiat de podiumul pe care stătea modelul.

— Poți să te apleci un pic mai mult? a întrebat el, împingându-și șoldul drept puțin înainte, ca să-i arate cum să stea. Și să te răsucești așa?

Corpul ei s-a executat automat, așezându-se în poziția cerută.

— Da, așa e mai bine.

Însă pe chip nu i se vedea satisfacția. Și ea știa din ce pricină: șoldurile și picioarele nu mai semănau cu cele de când începuse să pozeze. Contururile pure, lăudate cândva ca întruchipare a perfecțiunii clasice, erau acum ceva mai curbate, ca să zicem așa. De când murise Kitty, simțise o foame permanentă ce-i rodea stomacul și nu putea fi domolită decât cu caramele și tartă cu lămâie și beza. La prima lor întâlnire, colăceii de grăsime fuseseră ascunși pe sub fuste.

— Ce-ar fi să lași toga mai jos, peste picioare?

Fața i s-a înroșit toată, stânjenită. Era paradoxal că o deranja că trebuia să-și acopere trupul, când majoritatea femeilor ar fi fost copleșite de rușine dacă erau nevoite să-l dezgolească, și asta a făcut-o să chicotească forțat.

— Nu te simți bine? a întrebat-o domnul Rossi, uitându-se spre ea.

— Ba da, doar că sunt puțin obosită. Proprietarii mei s-au certat groaznic azi-dimineață și n-am mai putut dormi.

— Îmi pare rău că ai pățit asta, a spus el, clipind de câteva ori, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar s-a apucat din nou de lucru la statuia de lut.

Liniștea din atelier, care de obicei o calma de parcă ar fi căzut în transă, o enerva de data aceasta.

Și-a dus o mână la cap. Resimțea oboseala din ultimele câteva luni.

— Știți... aș putea să fac o pauză, dacă nu vă deranjează?

Domnul Rossi a trântit zgomotos unealta pe masa de lângă el.

— Foarte bine.

Și-a aprins o țigară, dar nu s-a mișcat, de parcă ar fi fost gata să reia imediat lucrul.

— Credeți că aș putea să beau iute o cafea?

Sculptorul nu i-a răspuns, dar s-a dus în chicineta din spate. Toate atelierile artiștilor din Lincoln Arcade erau dotate cu cele mai moderne facilități, atrăgând spre centru pictorii și sculptorii din Greenwich Village, creând astfel o nouă lume artistică boemă denumită „Cartierul Atelierelor din Sixty-Seventh Street“. Kitty presimțise mai demult această tendință de migrare spre nord și închiriasse un apartament la vest de Broadway, dându-le posibilitatea de a da oricând peste un posibil angajator, în drum spre poștă sau spre băcănie. Lui Lillian i-ar fi plăcut un duplex în recent apăruta clădire Hotel des Artistes, de o măreție gotică, cu tavane înalte, dar Kitty se împotrivise pe motiv că era prea scump. Și acum era recunoscătoare că luaseră o astfel de decizie, căci contul din bancă al lui Lillian scăzuse dramatic în ultimele luni.

Dar, dacă nu ar fi locuit în clădirea dărăpănată a domnului Watkins, înțesată cu atâția chiriași, poate că mama ei nu s-ar fi îmbolnăvit.

Domnul Rossi s-a întors cu două cești de cafea, una i-a dat-o ei. Lillian s-a dat jos de pe podium și s-a întins cu o

mişcare studiată pe una dintre numeroasele sofale împrăştiate în diferite feluri prin atelier.

— Aveți asta de la Lukerman¹, nu-i așa? a întrebat ea, recunoscând canapeaua roz ponosită.

Domnul Rossi s-a uitat nedumerit la canapea.

— S-ar putea. Când m-am instalat prima dată aici, am găsit tot felul de vechituri în subsol. Lukerman are atelierul cu două etaje mai sus, așa că n-ar fi de mirare să fie de la el.

— Pe canapeaua asta am pozat pentru *In Memoriam*, a spus ea, așteptând să-i vadă reacția.

— De care vorbești?

Asta era bună!

— Monumentul pentru Titanic? În amintirea Idei și a lui Isidor Straus?

— A, desigur, a încuviințat domnul Rossi, clătînând din cap. Am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată. Știi, sunt multe locuri din oraș pe care nu le-am văzut încă.

Îi plăcuse să pozeze pentru Lukerman, deși poziția era dificilă, să stea întinsă de-a lungul canapelei, cu un picior atârnat peste margine. Înainte de a începe lucrul, sculptorul a discutat cu Kitty despre importanța monumentului, care comemora cuplul de bogătași morți împreună pe Titanic după ce soția își cedase locul din barca de salvare pentru cameristă, preferând să sfârșească alături de soțul ei. Au fost văzuți pentru ultima dată așezați împreună pe șezlonguri pe punte, în timp ce vaporul se scufunda în apele înghețate. „Când va fi terminată“, le-a explicat Lukerman, „statuia va privi la imaginea ei reflectată în apa bazinului“. Și, în timp ce poza, Lillian își închipuia bucuria dragostei acelei perechi, tristețea morții lor

1. Henry Augustus Lukerman (1872–1935), sculptor american faimos pentru monumente istorice, printre care și *In Memoriam*, dedicat soților Ida și Isidor Straus, victime ale naufragiului Titanicului, monument aflat în parcul Straus, din New York.

îngrozitoare. Iar rezultatul a fost unul dintre portretele ei cele mai reușite, cu care se mândrea cel mai mult.

Iar domnul Rossi nici măcar nu o văzuse.

— E frumoasă, a spus ea, o adevărată operă de artă.

— Aș vrea să începem din nou... când ești gata.

Apucase să ia doar câteva înghițituri.

— Vă supărați dacă-mi termin mai întâi cafeaua?

— Uite ce-i, Angelica, am făcut deja două pauze!

— Ce vreți să spuneți, că trag de timp?

Bineînțeles că asta făcea. Fiecare sfert de ceas însemna câte optsprezece cenți.

Mustața lui a început să-i zvâcnească în timp ce-și încrușișă brațele.

Fusese prevenit. Probabil că-i spusese ră ceilalți sculptori, după ce o angajase deja să-i pozeze, că îi trecuse vremea, că nu mai era răsfățata artiștilor boemi din New York.

Poate că dacă ar vedea *In Memoriam* s-ar mai îmblânzi și ar aprecia la adevărată valoare ceea ce a realizat ea.

— V-aș sugera, domnule Rossi, să vă faceți timp într-o dimineață să vă duceți să o vedeți, nu e prea departe, spre centru, la întretăierea West End cu 106th Street.

— N-am timp să pierd o dimineață întreagă. Trebuie să lucrez, am comenzi de terminat.

— Ei, cum așa? Eu lucrez de ani de zile și, credeți-mă, puteți să mai cereți câte o amânare. Clienții mai fac astfel de favoruri artiștilor.

— Așa e. Am auzit că ai experiență. De când faci munca asta?

— Am început la cincisprezece ani.

— Așa e. Sunt uimit de toate portretizările ce ți s-au făcut. Ai fost o mare inspirație pentru mulți artiști, a adăugat el, coborându-și privirea spre șoldurile ei.

Timpul trecut. *Ai fost.*

Sculptorul a oftat.

— Ce-ar fi să încheiem pentru astăzi? Pari obosită.

— Nu, n-am nimic, zău așa!

S-a îndreptat înapoi spre podium, împiedicându-se în togă. S-a îndreptat repede și a urcat, așteptând indicațiile. Nu-și putea permite să piardă slujba asta. Dacă ar pierde-o, nu i-ar ajunge banii nici pentru mâncare, darămite pentru chirie.

— Nu-mi iese bine! Pot să te plătesc pentru deranj, desigur, dar am nevoie să mă distanțez puțin și să gândesc altfel lucrarea asta.

— Vă rog, domnule Rossi, îmi cer scuze.

Se străduia să nu se milogească de el. Dacă ar fi fost acolo Kitty, s-ar fi amuzat cu toții, iar mama ei l-ar fi flatat, admirându-i mustața deasă și mâinile puternice, tachinându-l și făcându-l să se înroșească.

Câtă nevoie ar fi avut acum de mama ei! În săptămânile de după moartea lui Kitty, s-au ivit o mulțime de oferte de lucru, pe măsură ce se răspândea vestea, și artiștii săreau în ajutor, voind să se asigure că se descurcă. Dar, în zilele acelea reci și întunecate, nu fusese în stare să iasă din casă decât ca să-și cumpere cele necesare. Zăcea pe canapeaua cu gloduri, înfășurată în plapumă, dormind sau privind tavanul crăpat, neluând în seamă rugămințile lor. Fără mama care să domolească asprimile vieții, Lillian s-a lăsat cuprinsă de tristețe, ceea ce Kitty nu ar fi suportat, și asta o făcea să fie și mai tristă. După atâția ani în care o învinuise că era prea strictă cu ea și că o proteja prea tare, după scandalul pe care-l avuseseră chiar înainte de a se îmbolnăvi, starea ei de permanentă lehamite dovedea că era pierdută fără mama ei.

Ce nu ar fi dat să mai poată fi martora nenumăratelor moduri în care mama o enerva la culme: râsul ușurel, fredonatul abia șoptit când ștergea vasele. Să-i mai vadă încă o dată ochii de culoarea migdalelor – identici cu ai ei –, înconjurați de un păienjeniș de riduri. Împreună, făcuseră o echipă formidabilă. Să vadă cum boala o putuse transforma pe femeia

aceea puternică, de nestăvilit, într-o fință fragilă ca un prunc, ce se ținea de mâinile lui Lillian, gemând de durere, o făcuse să se prăbușească de-a binelea.

Nereușind să-l forțeze pe domnul Rossi să o mai cheme încă o dată să-i pozeze, Lillian s-a îndreptat spre bufetul de peste drum de casă. Era lihnită de foame și poftea la o supă de cartofi cu o bucată de plăcintă. Mama nu i-ar fi îngăduit niciodată o astfel de destrăbălare.

Ei, o singură dată n-o să se întâmple nimic. O să aibă grijă mâine să mănânce doar o conservă de sardele. Astăzi însă, după felul cum se purtase domnul Rossi cu ea, merita un mic răsfăț.

Peste drum, pe treptele clădirii, se afla un grup de polițiști. Ciudat că mai erau acolo. Probabil că domnul Watkins se dăduse din nou la doamna Watkins. În acest caz, Lillian putea să-și mai economisească chiria cât avea el să stea în închisoare. Asta îi cădea foarte bine. Mama spunea mereu că Lillian era norocoasă că fusese descoperită în corpul de balet și devenise muza celor mai mari artiști ai secolului.

Și mama nu se înșela niciodată.

*

Cu stomacul plin și cu portofelul aproape gol, Lillian urca agale treptele imobilului, încercând să arunce o privire înăuntrul apartamentului domnului Watkins de la etajul întâi. A ridicat o sprânceană, făcându-i semn doamnei Brown – bârfitoarea recunoscută a clădirii, care locuia lângă familia Watkins –, dar aceasta doar a dat din cap iute, strângând din buze.

Din apartamentul familiei Watkins a ieșit un polițist care a lăsat ușa deschisă în urma lui. La început, Lillian s-a mirat, neștiind de când aveau ei un covor de un roșu atât de intens, aproape stacojiu, dar și-a dat seama imediat că nu era vorba de un covor, ci de un fel de lichid uscat.

Sânge.